

Sygn. akt VU 443/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o przeliczenie emerytury

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. z dnia 11 marca 2013 roku
Nr (...)

postanawia:

odrzucić odwołanie.

Sygn. akt VU 443/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 11 marca 2013 roku organ rentowy z urzędu w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 18 grudnia 2012r. sygn. akt VU 1252/10 przeliczył emeryturę wnioskodawczyni T. M. od 1 marca 2010r. tj. od daty określonej w w/w wyroku zgodnie z art. 111 ust 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ZUS przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych tj. z lat 1969-1975, 1980-1981, 1984-1987, 1989-1993, 1995-1996. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z tych lat, przy uwzględnieniu w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzeń uzyskanych przez wnioskodawczynię w latach 1969-1975 w wysokości wynikającej z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 18 grudnia 2012r. sygn. akt VU 1252/10, wyniósł 51,91%. Do wyliczenia emerytury ZUS przyjął kwotę bazową, która służyła do wyliczenia emerytury w decyzji o jej przyznaniu w kwocie 1829,24zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 26 marca 2013 roku wnioskodawczyni T. M. wniosła o jej zmianę poprzez przeliczenie jej emerytury przy uwzględnieniu w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzeń uzyskanych w latach 1969-1975 w wyższej wysokości i przyjęciu wyższego niż 51,91% przelicznika.

Na rozprawie w dniu 12 września 2013r. wnioskodawczyni sprecyzowała odwołanie w ten sposób, że wniosła o ponowne przeliczenie emerytury z tych samych lat co w zaskarżonej decyzji, z tym że w oparciu o wynagrodzenia z lat 1970-1975 ustalone przez biegłą księgową w opinii sporządzonej na potrzeby sprawy VU 1252/10 w wariantcie drugim. Wnioskodawczyni podniosła, że Sąd w sprawie VU 1252/10 ustalił wysokość jej wynagrodzenia za lata 1969-

1975 według własnych wyliczeń, wbrew ustaleniom wynikającym z opinii biegłej, co było dla niej bardzo niekorzystne i dlatego nadal nie zgadza się z wyrokiem w sprawie VU 1252/10.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni T. M. nabyła prawo do emerytury z dniem (...) decyzją z dnia 3 czerwca 2004r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ZUS przyjął wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych tj. z lat 1984-1993 . Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalonych z tych lat wyniósł 49,62%. Kwota bazowa przyjęta do wyliczenia emerytury wynosiła 1829,24zł.

(dowód: decyzja k. 16 akt ZUS)

Wnioskodawczyni T. M. w dniu 10 marca 2010r. złożyła do ZUS wniosek o przeliczenie emerytury.

(dowód: wniosek o przeliczenie – k. 38 akt ZUS)

Decyzją z dnia 31 marca 2010r. organ rentowy odmówił wnioskodawczyni przeliczenia emerytury.

(dowód: decyzja odmowna – k. 44 akt ZUS)

Wnioskodawczyni odwołała się od tej decyzji w dniu 15 listopada 2010r.

W sprawie VU 1252/10 postanowieniem z dnia 14 czerwca 2012r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu księgowości celem wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawczyni w latach 1974-1975 w oparciu o dane wynikające z kserokopii kart zasiłkowych oraz uwzględniając obowiązujące w w/w latach regulacje prawne dotyczące podstaw wymiaru zasiłków chorobowych.

Z opinii biegłej wynika, iż wysokość hipotecznego wynagrodzenia ustalona w oparciu o dane wynikające z kart zasiłkowych wnioskodawczyni wynosi:

- w 1974r. – wariant I – przy przyjęciu najniższego wynagrodzenia w miesiącach, w których następuje brak danych odnośnie wynagrodzenia – 25.604,22zł.

- wariant II – przy przyjęciu średniego wynagrodzenia z miesięcy poprzedzających miesiące, w których brak danych o wynagrodzeniu – 30.414,44zł.;

- w 1975r.- – wariant I – przy przyjęciu najniższego wynagrodzenia w miesiącach, w których następuje brak danych odnośnie wynagrodzenia – 19.601,10zł.

- wariant II – przy przyjęciu średniego wynagrodzenia z miesięcy poprzedzających miesiące, w których brak danych o wynagrodzeniu – 34.815zł.;

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie V U 1252/10 Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim zmienił decyzję z dnia 31 marca 2010r. i przyznał T. M. prawo do przeliczenia emerytury przy uwzględnieniu w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzeń uzyskanych w latach 1969-1975 w następujących kwotach:

- 1969zł. – 15.058zł.

-1970r. – 16.243zł.

- 1971r. – 16.256zł.

- 1972r. – 16.174zł.

- 1973r. – 14.226zł.

- **1974r. – 28.784zł.**

- **1975r. – 28.139zł.**

z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia 51,91% obliczonego od podstawy wymiaru składek., a w pozostałej części oddalił odwołanie.

(dowód: odwołanie – k. 2-3 akt VU 1252/10, postanowienie – k. 87 akt VU 1252/10, opinia biegłej – k. 98-99 akt VU 1252/10, wyrok – k. 129 akt VU 1252/10)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 199§1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi osobami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przepis ten - zarówno z punktu widzenia przesłanki *lis pendens*, jak i *res iudicata* - powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c., który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Prawomocny wyrok sądu ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Z powagą rzeczy osądzonej mamy zatem do czynienia wówczas, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia. Wprawdzie wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 KPC (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10) oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 nr 5, poz. 53, z glosą R. Babińskiej-Góreckiej).

Nie oznacza to jednak, że w sprawie z zakresu ubezpieczenia powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 roku w sprawie II UKN 105/98, OSNP 1999/16/529). O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529).

W będącej przedmiotem osądu sprawie zaskarżoną decyzją z dnia 11 marca 2013 r., ZUS dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawczyni w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie VU 1252/10.

Przedmiotem sporu w poprzedniej sprawie była kwestia przeliczenia emerytury wnioskodawczyni na podstawie art 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w uwzględnieniu jej rzeczywistych zarobków z lat 1969-1975. Spór ten został prawomocnie rozstrzygnięty przez Sąd w sprawie VU 1252/10 w ten sposób, że Sąd zmienił poprzednią decyzję z dnia 31 marca 2010r., mocą której organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury ubezpieczonej i przyznał T. M. prawo do przeliczenia emerytury przy uwzględnieniu w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzeń uzyskanych w latach 1969-1975 w następujących kwotach:

- 1969zł. – 15.058zł.

-1970r. – 16.243zł.

- 1971r. – 16.256zł.

- 1972r. – 16.174zł.

- 1973r. – 14.226zł.

- 1974r. – 28.784zł.

- 1975r. – 28.139zł.

z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia 51,91% obliczonego od podstawy wymiaru składek., a w pozostałej części oddalił odwołanie.

Wnosząc odwołanie od nowo wydanej decyzji o przeliczeniu emerytury ubezpieczona oświadczyła, że zgadza się z wyborem 20 lat przyjętych do wyliczenia emerytury przez organ rentowy. Ubezpieczona nie złożyła także żadnych nowych dowodów na wysokość zarobków w latach 1969-1975, poprzestając na stwierdzeniu, że takich dowodów nie ma. Wniosła natomiast o ponowienie dowodów przeprowadzonych w sprawie VU 1252/10 w postaci dowodu z przesłuchania świadka H. M. na okoliczność wysokości wynagrodzenia w latach 1970-1973 oraz przyjęcie jej wynagrodzeń z lat 1974-1975 zgodnie z wyliczeniami zawartymi w wariantcie II opinii biegłej księgowej sporządzonej w sprawie VU 1252/10.

Zeznania świadka H. M. na okoliczność wysokości wynagrodzenia wnioskodawczyni w latach 1970-1973 były przedmiotem oceny w sprawie VU 1252/10. Tak samo jak opinia biegłej księgowej co do wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej w latach 1974-1975, której Sąd nie podzielił w zakresie wynagrodzeń ustalonych zgodnie z wariantem II, z czym ubezpieczona nadal się nie zgadza.

Skarżąca chciałaby zatem w istocie, aby Sąd w niniejszej sprawie wznowił postępowanie zakończone w sprawie VU 1252/10. Brak do tego jakichkolwiek podstaw prawnych. W sprawie VU 1252/10 nie mieliśmy do czynienia z nieważnością postępowania w rozumieniu art. 401 k.p.c. Nie zachodziły też podstawy restytucyjne z art. 403 k.p.c. Wnioskodawczyni brała czynny udział w sprawie VU 1252/10 i nic nie stało na przeszkodzie, aby w tej sprawie wniosła apelację, skoro nie zgadzała się z treścią rozstrzygnięcia Sądu.

W konsekwencji Sąd oddalił wniosek ubezpieczonej o przesłuchanie w charakterze świadka H. M. na okoliczność wysokości jej wynagrodzenia w latach 1970-1973 jako objęty prekluzją w sprawie VU 1252/10. Za sprekludowany Sąd uznał także wniosek ubezpieczonej o ustalenie wynagrodzeń z lat 1974-1975 zgodnie z drugim wariantem opinii biegłej księgowej sporządzonej w sprawie VU 1252/10. Prekluzji ulega bowiem materiał dowodowy, który legł u podstaw orzeczenia, czyli prekluduje się (w zasadzie) materiał dowodowy znany w procesie zakończonym prawomocnym orzeczeniem. Powagą rzeczy osądzonej nie są objęte tylko te roszczenia, które wynikają z nowych okoliczności

faktycznych powstałych po wydaniu wyroku. Nowy pozew (odwołanie) uzasadniają jedynie nowe okoliczności, czyli podstawa faktyczna powstała po uprawomocnieniu się orzeczenia (tak. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012r., II CSK 304/11)

Po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie VU 12525/10, nie zaistniały nowe zdarzenia powodujące przekształcenie treści stosunku ubezpieczenia społecznego w tym zakresie (nie uległa zmianie podstawa faktyczna rozstrzygnięcia). Wnioskodawczyni konsekwentnie nie zgadza się z prawomocnym wyrokiem w sprawie VU1252/10 i dąży do ponownego przeliczenia jej emerytury w oparciu o wysokość jej wynagrodzenia z lat 1969-1975 ustalone w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie VU 1252/10.

Ponieważ wysokość wynagrodzeń ubezpieczonej z lat 1969-1975 została ustalona przez Sąd ubezpieczeń społecznych w prawomocnie zakończonej sprawie VU 1252/10, a wnioskodawczyni nie dysponuje nowymi dowodami podważającymi ustalenia Sądu, należy uznać że w tym zakresie występuje powaga rzeczy osądzonej. Zarówno bowiem przedmiot rozstrzygnięcia (przeliczenie emerytury w oparciu o wysokość zarobków z lat 1969-1975) jak i podstawa prawna rozstrzygnięcia (art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) w niniejszej sprawie jest taka sama jak w sprawie VU 1252/10.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 11 marca 2013 r. jako niedopuszczalne.